

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
วันที่ ๒๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๖ [เช้า]

ฟังแล้วนำไปคิดอ่านไตร่ตรอง

สิ่งที่คนอื่นคิดก็ให้เขาคิดไป เจ้าของไม่ต้องคิด ถ้าสิ่งเจ้าของจะคิดก็คิดไปเลย อันนี้พูดทุกวัน ออกทุกวัน ตั้งแต่มาที่นี้ดูเหมือนได้พูดทุกวัน ออกทุกวัน ไม่ทราบมันเกิดประโยชน์อะไรบ้าง มันก็อดคิดไม่ได้นะ เราผู้เทศน์ ผู้พูดเพื่อประโยชน์แก่ฟัง ไม่ทราบจะเอาประโยชน์หรือจะเอาโทษก็ไม่ทราบนะ จิตใจมันติดอยู่ในหัวใจตลอดเวลา อะไร ๆ ผ่านมามันจะดึงไปทางผิด ดึงไปทางถูก ถ้าจิตใจไม่ได้อบรม เออะอะพ้อผ่านเข้ามา มันจะตีความหมายไปทางผิด แม้มุกก็ยังตีความหมายไปทางผิดได้ เพราะความผิดมันมีกำลังมาก จุกลากไปได้เลย

นั่นละจึงว่าควรได้รับการอบรม อย่างธรรมที่ท่านสอนไว้เรียบร้อยแล้วนั้น ไม่มีอะไรผิด ถูกต้อง ๆ เราควรตีความตีความอ่านของเราให้เข้าสู่ธรรม ที่เป็นจุดมุ่งหมาย และเป็นความถูกต้อง จะเอาตามความคิดของเราที่ใครคิดได้ทั้งนั้น มันคิดสะเปะสะปะ ๆ เช่น ธรรมเอามาปล่อย เหมือนเอาปุมาปล่อย ปล่อยปุใส่กระดิ่ง แดกกระจัดกระจาย มันไม่ได้รวมตัวนะ ธรรมท่านให้รวม แต่กิเลสมันตีแตกกระจัดกระจายไป ความผิดของกิเลสนี้เร็วมากนะ มองไม่เห็นเลยละ ในเจ้าของเองไม่ได้คิดด้วย จึงมีผิดมีพลาดอยู่ตลอดมา

คนเราถ้าหากมีความคิดความอ่านไตร่ตรอง บวก ลบ คูณ หาร บ้าง ทั้งส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด ตามกำลังของเราแล้ว จะไม่ค่อยผิดพลาดมากนะ นี้มีแต่ผิดพลาด ๆ ไปอย่างนั้น เพราะมันชินต่อนิสัย ปากเปราะด้วย อยากจะพูดอะไรก็พูด ให้สบายปากเจ้าของ อารมณ์เจ้าของ มันกระทบกระเทือน หรือเอาฟินเอาไฟไปเผาคนอื่นนั้นไม่ได้คิดนะ ความเสียหายมันออกจากปากนะ เรียกว่าปากเป็นเอก ถ้าสอนทางดี ก็ปากเป็นเอก ดังพระพุทธเจ้า สอนทางชั่วก็ปากเป็นเอก ดังพระเทวทัต มันเป็นเอกทางเสียได้ ทางดีได้

ควรพิจารณาบ้างผู้ฟัง สักแต่ว่าฟังแล้วไม่คิด ไม่อ่าน เอาไปแล้วก็เท่าเดิม อย่างเทศน์ พูดอย่างนี้ก็ฟังว่าออกทั่วโลก แต่ว่าออกไปทั่วโลกมันจะยึดเอาเป็นประโยชน์อะไรหรือไม่ก็ไม่ทราบ เลอะเทอะยังงั้นมันก็เลอะเทอะไปตาม อันนี้สำคัญมากนะ เท่าที่เทศน์มานี้ก็ไม่มีอะไรเสียหาย มีแต่เทศน์ถูกต้องดีงามไปเรื่อย ๆ ถ้าผู้นำไปคิดไปอ่านบ้าง หลังจากการฟังแล้วก็จะเป็ผลเป็นประโยชน์วันละเล็กละน้อย ถ้าไม่คิด ไม่อ่านอะไรตามนิสัยดั้งเดิม เอาอะไรมา สอนอะไรมา เทแล้วก็เหมือนเทน้ำใส่หลังหมา

เคยเห็นไหมล่ะ เราเทน้ำใส่หลังหมา ถ้าไม่เคยเห็นไปบ้าน ไปตักน้ำเทใส่หลังหมาดูซินะ ร้องแจ๊กลัดปัดเดียวไปเลย

นี่เอาธรรมลงใส่หัวใจคน หัวใจคนมันเป็นหลังหมา ธรรมเหมือนน้ำ เทลง ปับแจ๊กลัดเดียวไปเลย พวกเราพวกหลังหมา ถูกน้ำไม่ได้หลังหมา หลังหมาคือหัวใจเราน้ำคือธรรม มันแจ๊กลัดเดียวเท่านั้นไปเลย ท่านบอกว่าเทน้ำใส่หลังหมา มันไม่เกิดประโยชน์ สอนคนไม่เอาใจใส่ ไม่ฟัง ไม่เกิดประโยชน์นะ ต้องมีความจดจ่อ มีความพิจารณา นำไปคิดอ่านไตร่ตรองบ้าง จะเป็นประโยชน์ต่อไปภายหลัง ๆ ไปเรื่อย ๆ เรื่องศาสนา อย่างพุทธศาสนาว่าถูกต้องแม่นยำสุดยอดแล้ว ใครจะนำไปพิจารณาปฏิบัติยังงี้ก็ควรอย่างยิ่งแล้ว ไม่เป็นที่สงสัยในคำสอนที่ท่านสอนไว้ทุกแห่งทุกมุม ไม่ว่าจะส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียดสุดยอด ถูกหมดเลย เพราะผู้สุดยอดแสดงไว้ ไม่มีผิด

ศาสนาพุทธของเราจึงเป็นศาสนาที่คู่ควรกับสัตว์โลกทั่วไปหมดเลย ไม่เป็นข้าศึกต่อผู้ใด ศาสนาเต็มไปด้วยความเมตตา ความเมตตาไปทางไหนอ่อนน้อมไปหมด ไม่เป็นภัยต่อผู้ใด เรื่องความเมตตาไม่เป็นภัยต่อผู้ใดทั้งนั้นแหละ น้อมไปหมดเลย แต่เรื่องความกล้าความแข็งของกิเลสนี้เป็นไฟ เป็นไฟเผาตัวเองด้วย เผาคนอื่นด้วย ไม่มีขึ้นดีเลย จึงต้องมีน้ำคือธรรมดับไปเรื่อย ๆ ถ้าไม่มีธรรมดับแล้วนี้แหละหมดนะโลกเรา ใจคู่ควรกับธรรม คู่ควรกับกิเลสมาดั้งเดิม ก็คู่ควรกับธรรมมาดั้งเดิมเหมือนกัน ถ้าเรานำมาใช้ให้เป็นอรรถเป็นธรรม ใจเราก็มีคุณค่าขึ้นเป็นลำดับ

ถ้าไม่นำมาใช้ทางด้านธรรมะ ปลอ่ยให้กิเลสเอาไปใช้เสียอย่างเดียว มันก็เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวตลอดเวลา ไม่มีวันว่างเว้นได้เลยแหละ ไฟเผาหัวใจเจ้าของ เพราะความคิดคึกคะนอง คิดไม่หาเหตุหาผล คิดไม่เอาสาระแก่นสาร คิดเรื่อยเปื่อยอย่างนั้น มันก็มีแต่เรื่องเสียหาย ๆ ทำลายตัวเองไปวันละเล็กละน้อย สุดท้ายก็เสียไปหมดเลย ตั้งหน้าตั้งตาพิจารณาบ้างก็ค่อยได้ ดังที่ท่านสอนพูดถึงเรื่อง ลูกอนาถบิณฑิกเศรษฐี อนาถบิณฑิกเศรษฐีท่านเป็นโยมอุปัฏฐากพระพุทธเจ้า ฝ่ายผู้หญิงกนางวิสาขา ฝ่ายผู้ชายก็อนาถบิณฑิกะ ซึ่งทำความปรารถนาขอเป็นอุปัฏฐากอุปัฏฐากพระพุทธเจ้าก็มาสำเร็จ นางวิสาขาก็สำเร็จเป็นอุปัฏฐากพระพุทธเจ้า แล้วอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็สำเร็จ ได้มาเป็นอุปัฏฐากพระพุทธเจ้า

มีลูกชายคนหนึ่ง พ่อสำเร็จเป็นพระโสดา ลูกชายสำเร็จขั้นไม่เอาไหน พ่อสำเร็จพระโสดา ลูกชายสำเร็จขั้นไม่เอาไหน พ่อหาอุบายสงสารลูก มันไม่เอาไหนนี่ ชวนไปวัดใช้อะไรเกี่ยวกับเรื่องกับวัดกับวามันสลัดทีเดียว เหมือนเทน้ำใส่หลังหมา มันไม่เอาไหนเลย พ่อก็สงสาร หาอุบายวิธีการหลายอย่างที่จะทำให้ลูกได้รับประโยชน์จากอรรถจาก

ธรรมที่เลิศเลอ สุดท้ายจ้างลูก ขวนลูกไม่ไป ขวนไปวัดไปวาาก็ไม่ไป ขวนไปฟังธรรมฟังธรรมไม่ไปทั้งนั้น พ่อเลยหาอุบายจ้างไป ไปวัดก็จ้างลูกไป ไปฟังธรรม ว่าไปฟังธรรม ฟังไม่ฟังไม่สนใจ พ่อจ้างไปฟังธรรม

เวลาพระพุทธเจ้าขึ้นเทศน์บนธรรมาสน์ เขาก็นอนอยู่ใต้ธรรมาสน์ นอนอยู่ที่ไหนของเขาสบาย พอเวลากลับไปบ้านแล้วเดินบึ้งเข้าไปหาพ่อ ไปเอารางวัล ได้รางวัลจากพ่อแล้วก็ไป มีเท่านั้นแหละไม่เอาอะไร หลายครั้งหลายหน พระพุทธเจ้าเทศน์มันจะซึมซาบเข้าในใจยังงั้นไม่รู้ละ ฟังเทศน์วันนั้น ฟังซึ่งเข้าไปในใจ ซึ่งในใจ ๆ แล้วที่นี้เกิดความแปลกประหลาดอัศจรรย์ แล้วคิดถึงบุญถึงคุณพ่อ เลี้ยงมาก็แทบเป็นแทบตาย เลี้ยงมาแล้ว เพื่อความเป็นคนดีอีกทีหนึ่ง คิดย้อนหลังนะ เวลาจิตเข้าถึงธรรม คิดถึงบุญถึงคุณของพ่อ ซาบซึ่งในใจ

พอลุกออกจากวัดไป ตามธรรมดาออกจากวัดไปนี่เขาจะตรงไปหาพ่อ ไปรับรางวัลว่าวันนี้ได้ไปวัดมา ได้รางวัลเขาก็ไป แต่วันนั้นไปไม่กล้าเข้าไปเจอหน้าพ่อเลยอายพ่อ พ่อเข้าไปบ้านหลบหนีไปทางอื่นเลย เรียกมาเท่าไรก็ไม่มา “ทำไมจึงไม่มา” “ไอ้วันนี้อายพ่อเหลือกำลัง” วา่งนั้นนะ “แล้วทุกวันทำไมไม่มา” “ก็มันอยากได้เงินมันไม่มา” “วันนี้ไม่มาอยากได้เงิน” มีแต่ธรรมภายในใจเอิบอิม เห็นบุญเห็นคุณพ่อ เอารางวัลให้ไม่เอาเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาจ้างไม่จ้างก็ตามไปเลย นั้นเห็นไหมละ

เมื่ออุโถไปมา ชักฟอกหลายครั้งหลายหนมันก็ค่อยเป็นผู้เป็นคนไปคนเรา ถ้าจะปล่อยเลยตามเลยมันก็เป็นขอนซุงไปอย่างงั้น กลิ้งไปทุกแห่งทุกหน แต่ไม่เกิดประโยชน์ เมื่อเราชักฟอกจากการอบรมอยู่สม่ำเสมอ มันก็มีวันหนึ่ง ตั้งแต่เราชะล้างอะไรมันยังมีวันสะอาด อันนี้จิตใจที่สกปรก ชะล้างด้วยธรรมซึ่งเป็นของสะอาดมันก็ค่อยสะอาดไป อย่างนายกาละ นั่นก็ทราบว่าจะสำเร็จเป็นพระโสดา ไม่ใช่เล่น หลายครั้งหลายหนเอาจนผู้เป็นคนได้ และไม่กล้าไปหาพ่อเลย พ่อให้รางวัลทุกวัน ๆ ไม่กล้าไปเจอหน้าพ่อ อายพ่อมาก

เราไม่ถึงกับได้จ้างมาวัดมาวานะ เรามาด้วยความสมัครใจ หรือบีบบังคับความซี้เกียจเอาไว้ ความซี้เกียจเป็นกิเลส เป็นภัยต่อเรา เราฝืนมันมาด้วยความเป็นธรรมของเรา เราก็ได้ธรรมมาครองใจ เราไม่ได้รับจ้างจากผู้ใดมา เรามาด้วยความพอใจของเราเอง จึงดีกว่าเขาที่ได้จ้างมาอย่างงั้น ให้อภัยทุกคนนะ อุดสำหรับพยายาม ทุกอย่างลำบากนะ การที่จะก้าวเดินเพื่อความดีทั้งหลายนี้ ความซุ่มนปิดมันบังไว้หมด ถ้าสกปรกก็สกปรกหมดทั้งตัว มองหาคนไม่เห็น เห็นแต่ซี้ตมซี้โคลนเต็มตัว

เมื่อมาชะล้างบ้าง วันนั้นบ้าง วันนี้บ้าง ต่อไปมันก็ค่อยเบาบางไป มลทินความสกปรก ค่อยสะอาดสะอาดขึ้นขึ้นมา ค่อยรู้จักดีจักชั่ว รู้จักบาปจักบุญขึ้นมา เมื่อใจมัน

สะอาดแล้วก็ค่อยรู้ตัวขึ้นมา หลายครั้งหลายหนการปฏิบัติตัวนี้ก็เส้นทางลื่นไปเลย แต่ก่อนกิเลสที่เป็นขากเป็นหนามไม่กล้ามาขวางหน้าได้ เพราะธรรมมีอำนาจมากกว่าแล้วเหยียบไปเลย ต้องอาศัยการฝืนเสียก่อน ไม่ฝืนไม่ได้นะ ต้องฝืน ฝืนหลายครั้งหลายหนก็ค่อยดีขึ้นไปเรื่อย ๆ

ถ้าจะปล่อยตามความชอบใจของเราเนี่ยยิ่งจนนะ ปล่อยวันนี้ขนาดนี้วันหลังมันยิ่งหนักเข้าไปกว่านี้ ปล่อยไม่ปล่อยมันก็ตันทุ้งไปเลย เมื่อมันหนักเข้าไปแล้ว หากว่าได้ถูกการยับยั้งไว้บ้างแล้วมันก็ค่อยอ่อนตัวลง วันนี้ยับยั้งได้ วันนี้รั้งได้ ต่อไปก็ค่อยรั้งต่อไปเอาไว้ให้อยู่เลย ควรหรือไม่ควร คือควรไปหรือไม่ควรไป ควรทำ ไม่ควรทำ พิจารณาความดี ความชั่ว ความผิด ความถูก ว่าไม่ควรแล้วไม่เอาเลย นั่น ยอมฟังเสียงธรรมแล้ว ไม่เอาตามความชั่ว ถึงจะอยากทำอะไรก็ไม่ทำ นี่เรียกว่าฝืน เพราะเราเป็นผู้รับผิดชอบเรานะ ไม่ใช่มีใครมารับผิดชอบ ครูบาอาจารย์เป็นผู้มาแนะนำสั่งสอน

ตั้งที่ท่านแสดงไว้ว่า ตุมเหติ กิจจํ อาตบปํ อุกขาตาโร ตถาคตา หน้าที่การทำงานที่ดี ที่ชอบทั้งหลายเป็นหน้าที่ของท่านทั้งหลายพึงทำเอง สำหรับเราที่เป็นศาสดาเป็นแต่เพียงผู้แนะนำสั่งสอน บอกแนวทางให้เท่านั้น การทำให้เป็นหน้าที่ของเธอทั้งหลายทำเอง นี่ครูบาอาจารย์หรือธรรมท่านก็สอนให้เราทำเอง ท่านเป็นผู้แนะนำแนวทางให้ที่ถูก เราก็ดำเนินตามแนวทางที่ท่านสอน นี่เรียกว่าการทำงานทั้งหลายเป็นเรื่องเราทำเอง ท่านเป็นผู้ชี้บอกแนวทางให้ทำ ให้ดำเนินเท่านั้น

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านก็สอน สอนเราให้เราไปดำเนิน ท่านสอนให้เท่านั้น อุบายวิธีการสอนให้แล้ว เราก็ไปดำเนินการเอง งานการเป็นเรื่องของเราทำเอง เป็นอย่างนั้นนะ พอพูดอย่างนี้แล้วเราก็ได้เห็น อย่างบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย ที่ประจักษ์ชัดเจนนี้ก็คือ ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น เวลาประชุม วันไหนเป็นวันที่ท่านประชุม ดูพระคุณเณรนี้กระหึ่มยิ้มย่อง ยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากัน เหมือนเด็กหิวนมแม่ วันนี้จะได้กินนมแม่ ลักษณะอย่างนั้น

พระที่พอใจในอรรถในธรรมของท่าน กระหึ่มยิ้มย่องทั่วหน้ากัน พอถึงเวลานี้พระท่านเตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว พอถึงเวลาท่านลงมา พระนี้มีมากขนาดไหนเหมือนผ้าพับไว้เลย ประหนึ่งว่าไม่มีคน ไม่มีพระ เจียบหมดเลย นั่งอยู่เหมือนหัวตอแต่จิตใจของท่านจะพิจารณาของท่านตลอด รออรรถธรรมตลอดเวลาด้วยความเคารพบูชาครูบาอาจารย์ พอถึงกาลเวลาแล้ว พระนั้นเจียบอยู่ตลอดแล้วแหละ คอยจะฟังเรียกว่าเปิดปากหม้อไว้หมดเลย พระมีจำนวนเท่าไรเปิดปากไว้ ฝนจะตกลงมา น้ำจะไหลลงมาจากที่นั่น เช่นอย่างรวงน้ำ มันไหลลงตามราง ธรรมะท่านเริ่มออกแล้วก็เข้าสู่หัวใจ

เวลาท่านพูด ฟังแต่ว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ ท่านพูดอย่างมีเหตุมีผล เริ่มต้น ชั้นก็เริ่มเหตุเริ่มผลไปเรื่อย ๆ ธรรมะชั้นนี้ชุ่มเสียงเป็นอย่างนี้ ธรรมะชั้นนั้นชุ่มเสียง กิริยาทำทางเป็นอย่างนั้น ๆ นี่ละเรื่องธรรมเป็นพลัง เป็นพลังออกมาจากจิต มาหนุนกิริยาชุ่มเสียงต่าง ๆ ให้ค่อยเปลี่ยนแปลงไป ๆ เวลาท่านเริ่มแสดงที่แรกเหมือนรถที่เริ่มออกจากถนน หรือเริ่มออกวิ่ง ค่อยเอื่อย ๆ ๆ ท่านเริ่มเทศน์ก็แบบนั้น ทางนี้ก็จ่อฟัง แล้วก็ป็นจังหวะ ๆ ๆ พอได้จังหวะแล้ว ทีนี้ธรรมะจะเริ่มธรรมะชั้นสูง ละเอียด แล้วรถนี้ จะเริ่มพุ่งตัว ๆ เรื่อย ๆ ๆ

เรียกว่าธรรมะชั้นสูงแล้ว เสียงอรรถเสียงธรรม กิริยาทำทางนี้ประหนึ่งว่าเป็นไฟไปด้วยกัน นี้โลกเขาฟังเขาว่าท่านดู ท่านดำ กิเลสฟังเป็นอย่างนั้น เพราะกิเลสชอบยอใครไปตำหนิไม่ได้นะกิเลส ต้องยอมมันวันยังค่ำ กิเลสนี้พอใจ แต่ธรรมไม่ต้องการ ต้องการแต่ความจริง ความถูกต้องดีงาม หนักเบาอะไร ๆ เป็นหลักความจริง ๆ ทั้งนั้น จิตท่านจ่อ ธรรมะท่านมีหลายชั้น ตั้งแต่ชั้นเริ่มแรกที่ว่า รถเริ่มออกเคลื่อนย้ายจะออกสู่ทางหลวง ก็ค่อยเอื่อย ๆ พอได้จังหวะแล้วก็เร่งเครื่องเรื่อย ๆ พอทางดี ๆ ทีนี้ก็พุ่งเลย

ธรรมะของท่านก็เหมือนกัน เวลาท่านเริ่มแสดงธรรมก็เหมือนรถเริ่มเคลื่อนที่จากนั้นก็ค่อยขยับขยายออก ๆ ๆ ธรรมะค่อยสูงขึ้นเรื่อย ๆ เพราะผู้ฟังธรรมมีชั้นภูมิของจิตใจเหลือมล้ำต่ำสูงต่างกัน จะเทศน์แบบเดียวไม่ได้ ต้องเทศน์เป็นเหมือนเครื่องบินเหินฟ้า แต่พื้น ๆ สูงขึ้นเรื่อย ๆ ๆ เทศน์ไปนานเท่าไรธรรมะยิ่งสูงขึ้น ๆ ทีนี้ชุ่มเสียงกิริยาทำทางเผ็ดร้อนขึ้นเรื่อย ๆ นะ ภาษากิเลสเหมือนดูเหมือนดำ เหมือนโกรธ เหมือนเคียดแค้นโมโหโทโส เรื่องของกิเลสมันจะเหมาไปนั้น เพราะกิริยาอย่างนี้เป็นกิริยาของกิเลสทั้งนั้น ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกจะไม่รู้เลยว่ากิริยาของธรรมเป็นยังไง

พอมีธรรมเข้าแทรกแล้วกิริยานี้เป็นพลังของกิเลส และพลังของธรรม รู้แล้วนะ ถ้าคนไม่มีธรรมเลย พลังของกิเลสแสดงมายังไง กิริยาทำทางจะเป็นฟินเป็นไฟ และเผาไหม้ได้จริง ๆ นี่กิริยาของกิเลส แต่กิริยาของธรรมไม่เป็นอย่างนั้น ผลักดันออกมานี้เป็นพลังของธรรมนี้มไปหมด เหมือนน้ำดับไฟ เทลงจ่ำ ๆ ดับ ๆ ๆ ความพุ่งช่านุ่นวายอะไร จิตที่เคยส่ายสั่ว พอธรรมะท่านเปรี๊ยะ ๆ เหมือนว่าตกลงไป ๆ จิตหมอบเข้ามา ๆ กิริยาทำทางชุ่มเสียงท่าน โอ้ย เผ็ดร้อนมากนะ ต้องหมายถึงธรรมะชั้นสูง

ถ้าเป็นธรรมะชั้นสูงนี้พุ่ง ๆ เลย ผู้ฟังนี้เพลิน ยิ่งธรรมะเด็ดเท่าไรกับชั้นของจิตรับกันพอดี ๆ แล้วยิ่งเพลินไปเลย นั่นเห็นไหมธรรมกับจิตที่เข้ากันแล้วเป็นอย่างนั้น เรื่องที่ว่าดูว่าดำท่านไม่สนใจ ดูเท่าไรเด็ดเท่าไรธรรมะยิ่งแม่นยำ ๆ ยิ่งเด็ด ยิ่งเผ็ด ยิ่งร้อน ยิ่งถึงใจ ๆ เพราะฉะนั้นผู้ฟังธรรมจึงละกิเลสได้ เช่นอย่างครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าแสดงธรรมแต่ละครั้ง ๆ นี้เทวบุตร เทวดา มนุษย์มุนาบรรลุมรรค ผล

นิพพานได้มากมาย จะไม่มากยิ่งขึ้น ต่างคนต่างตั้งอกตั้งใจฟัง คนไม่มีจำนวนน้อยนะ มีจำนวนมาก ครั้งนี้ไปได้แค่นี้ ขยับขึ้นอีก ครั้งนี้ วันหลัง มากต่อมากก็สำเร็จมากละซิ

นี่ละเวลาฟังเทศน์หลวงปู่มั่นก็แบบเดียวกัน โอ๊ยไม่ผิดอะไรกับพระพุทธเจ้า เทศน์ ฟุ้ง ๆ เลย เพราะเทศน์ของท่าน จิตของท่านไม่ได้เหมือนจิตของเรา จิตของเรา ปิดหุ้มท้อไว้ด้วยชวากด้วยหนาม ด้วยพินด้วยไฟ มิติมืดดำกำตา จิตของท่านผู้สิ้นกิเลส แล้วเปิดออกหมด โลงไปหมดเลย ไปทางไหนไม่มีขัดมีข้อง ฟุ้ง ๆ ไม่มีสมมุติใดที่จะมาผ่านได้เลย เพราะเลยสมมุติไปหมดแล้ว เวลาท่านแสดงจึงฟุ้ง ๆ เวลาฟังท่านเทศน์แล้ว พอออกมาแล้ว “เป็นยังงี้” ออกมากระชิบกัน พวกพระแหละพอเลิกประชุมแล้ว “เป็นยังงี้วันนี้โดนใครบ้าง” โดนใครบ้าง คือกิเลสของใครเป็นยังงี้ ขัดข้องยังงี้ เพราะตั้งใจไปฟังเพื่ออรรถเพื่อธรรม ผิดถูกประการใดผู้ฟังจะต้องรู้ ที่ว่าเป็นยังงี้ ๆ คือมาปรับปรุงตัวเอง

นี่ละเห็นชัด ๆ หลวงปู่มั่นเทศนาว่าการ แหม ถึงใจจริง ๆ นะ เรายังไม่เคยเห็น เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามครูบาอาจารย์ทั้งหลายทั่วประเทศไทย เมื่อเราไม่เห็นเราก็บอกไม่เห็น เราเห็นองค์เดียวคือหลวงปู่มั่น การเทศนาว่าการ แหม ไหลเลยเชียวนะ นี่สมชื่อสมนามว่าท่านเปิดออกหมดแล้ว โลงไปหมด ฟุ้ง แล้วแต่ใครมีความสามารถจะรับธรรมได้ขั้นใด ๆ นี่ท่านเปิดโล่งออกเลย ฟุ้ง ๆ ท่านไม่ได้ติดท่าน ไม่ได้ติดท่าน ท่านก็ไม่ติดใคร เป็นธรรมทั้งแท่ง นี่ละถึงได้เป็นผลประโยชน์

ที่นี้ผู้ฟังก็แบบเดียวกับครั้งพุทธกาล ฟังคราวนี้ สมมุติว่าเราพิจารณาที่ติดอยู่ตรงนี้ ๆ พอท่านเทศน์ไปจนไปถึงนี้จ่อฟังเอา มาถึงที่เรากำลังพิจารณา เรากำลังติดนี้ ท่านจะว่าไง ก็ท่านรู้แล้วท่านผ่านบึงเลยนะ พอไปถึงที่นั่นท่านผ่านบึง เราขยับไปได้อีก ที่หนึ่งก็เอา ได้ทีละก้าวสองก้าวมันก็พันไปได้ อย่างคนที่ฟังเทศน์ในครั้งพุทธกาล หนุนกันไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ นี่ละเรื่องธรรมสวด ๆ ร้อง ๆ แก่ผู้ปฏิบัติ แก่ผู้สนใจ เช่นเดียวกับกิเลสสวด ๆ ร้อง ๆ เหมือนกันเลย ใครคว่าไปทางกิเลส เป็นกิเลส เป็นพิน เป็นไฟขึ้นมาทันที ไม่มีคำว่าครีวาล้ำสมัย ห่างวัน ห่างปี ห่างเดือน ไม่มี อยู่กับการกระทำของเรา

ที่นี้ด้านธรรมะก็เหมือนกัน เวลามุ่งต่ออรรถต่อธรรม สด ๆ ร้อง ๆ เหมือนกัน อย่าให้กิเลสมาลูบจุมูก ปิดหูปิดตา การไปวัดไปวาารู้สึกว่ามันจืดมันชืด ไปฟังอรรถฟังธรรม แล้วการจะปฏิบัติตัวเพื่อเป็นคนดีกลายเป็นเรื่องจืดชืดไปหมด นี่กิเลสมันเป่าคาถาเดียว พุดเท่านั้นจืดไปหมด แล้วติดพันกับมันด้วยนะ คาถามันเป่าให้ธรรมะจืด เป่าให้รสชาติกิเลสเข้มข้นขึ้นไป ดีไม่ดีผู้ที่หลับครอก ๆ อยู่ ตื่นนอนไม่ทัน กิเลสลากเอา ไปกับกิเลส พวกกันจำเอานะ เอาละวันนี้พุดเท่านี้ ต่อไปนี้จะให้ศีลให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน
ได้ที่ www.Luagnta.com หรือ www.Luangta.or.th